

Tatjana Almuli
Cathelijne Blok

SEIZEN

*Zestien interviews met Nederlanders
over hoe het is om zestien te zijn*

Inhoud

Inleiding	7
De jaren 70	15
Sigrid Kaag (1961) <i>Zestien in 1977</i>	16
De jaren 80	27
Humberto Tan (1965) <i>Zestien in 1981</i>	28
Kim Holland (1969) <i>Zestien in 1985</i>	40
De jaren 90	49
Arie Boomsma (1974) <i>Zestien in 1990</i>	50
Abdelkader Benali (1975) <i>Zestien in 1991</i>	64
Rotjoch (1981) <i>Zestien in 1997</i>	74
Pepijn Lanen (1982) <i>Zestien in 1998</i>	84
De jaren 00	95
Roxanne (Rocky) Hehakaija (1984) <i>Zestien in 2000</i>	96
Pete Wu (1985) <i>Zestien in 2001</i>	106
Tim Hofman (1988) <i>Zestien in 2004</i>	116
Geraldine Kemper (1990) <i>Zestien in 2006</i>	128
Roxeanne Hazes (1993) <i>Zestien in 2009</i>	138
Jeangu Macrooy (1993) <i>Zestien in 2009</i>	148

De jaren 10	159
Selma Omari (1994) <i>Zestien in 2010</i>	160
Thorn Roos de Vries (1995) <i>Zestien in 2011</i>	170
Lotte van Eijk (1997) <i>Zestien in 2013</i>	178

Inleiding

Het is 2019 wanneer Cathelijne Blok het idee voor de podcast *TittyMag's Sweet Sixteen* bedenkt: hierin gaat ze met creatieve vrouwen in gesprek over hoe ze in het leven stonden als zestienjarige. Waarom fascineert specifiek deze leeftijd Cathelijne? Waarschijnlijk omdat ze altijd op zoek is naar intieme verhalen en daarover met anderen de dialoog aan wil gaan. Het zestiende levensjaar voelt als een mooi raakvlak. We waren, zijn of worden immers allemaal zestien. Het is een kwetsbare leeftijd die voor iedereen anders is, maar deze tegenstelling zullen velen herkennen: met het ene been nog in de kindertijd, maar de vrijheid lonkt en flirten met het volwassen leven kenmerkt deze periode ook.

Een van de gesprekken voor haar podcast voert Cathelijne met Tatjana Almuli. Aan de bar van een bruin café in het hart van Amsterdam-West, waar ze allebei wonen, mondt de opname uit in een waardevol en verdiepend gesprek. Er worden gedeelde interesses gevonden – zoals hun liefde voor het vertellen van verhalen en een fascinatie voor jaren 90-reallifecultseries. Maar vooral raken ze niet uitgepraat over die periode waarin ze jongvolwassen waren. Over de

common ground, vele gedeelde herinneringen; obsessieve puberliefdes, onzekerheden over fysieke veranderingen en ergernissen over goedbedoelde ouderlijke bemoeienissen. Maar juist ook de individuele ervaringen zijn zo tekenend en vormend, merken ze. Uit dat eerste gesprek ontstaat het idee om nog dieper onderzoek te doen naar die bitterzoete, herkenbare paradox van zestien zijn. Daaruit is dit boek ontstaan, vol krachtige en kwetsbare verhalen van een divers palet aan prominente Nederlanders met verschillende achtergronden en uit verschillende generaties.

De gesprekken vinden vanwege de coronapandemie veelal online plaats in een thuissetting, met als gevolg intieme inkijkjes in persoonlijke levens, waar kindergespuis door de ‘Japanse bloesemtuint’-Zoom-achtergrond van Pepijn Lanen heen walst en verkeerstumult bij Sigrid Kaag en Selma Omari duidelijk aanwezig is. Geraldine Kemper en Pete Wu laten jeugdfoto’s zien om ons een zo compleet mogelijk beeld te geven van hun tienerjaren. En Humberto Tan zit voor zijn enorme boekenkast vol persoonlijke herinneringen waaruit hij een serie boeken pakt om ook zijn verhaal kracht bij te zetten. Het zijn al deze *behind the scenes*-momenten die hun ervaringen extra karakter geven. En om die persoonlijke en toch universele ervaringen gaat het. Het glimmende ZESTIEN op de kaft is namelijk maar een getal, het

krijgt invulling en betekenis door de verschillende verhalen die erachter schuilgaan. Verhalen die ontroeren, zorgen voor een glimlach, herkenning opwekken, je laten wegdromen of je aan het denken zetten. We openen elk deel met een aantal belangrijke (en minder belangrijke) gebeurtenissen die het betreffende decennium kenmerken. Wat herinner jij je nog van de tijd waarin je zestien was? Misschien was het de val van de Berlijnse Muur, het instorten van de Twin Towers, het drinken van je eerste baco in een obscene club of de eindeloze potjes Snake die je speelde op je Nokia 3310.

Een vraag die we iedereen stelden: ‘Wat zou je tegen je zestienjarige zelf willen zeggen?’ Tijdens het maken van dit boek dachten wij zelf ook vaak weemoedig terug aan deze periode in onze levens. Cathelijne was zestien in 2005. Wat zou ze nu tegen haar vroegere zelf willen zeggen? ‘Houd van jezelf. Het klinkt als een cliché, maar woorden zijn denk ik altijd leeg en dus clichés als er geen invulling aan gegeven wordt. Ik wist als zestienjarige nog niet wat de invulling van deze woordcombinatie was. Ik maakte te weinig tijd om dit voor mezelf uit te zoeken.’ Als zestienjarige is Cathelijne naar eigen zeggen een creatieve kakker én nerd. Haar hobby’s en bezigheden vliegen alle kanten uit. Zo doet ze vrijwilligerswerk voor de gemeente Den Haag, heeft een

eerste radiobaantje bij FunX, drinkt liters rode martini op hockeyfeesten, maar binget ook alle James Bondfilms en vele sciencefictionfilms met haar broer en vader. Ze herinnert zich veel nachtelijke escapades, zoals op de fiets door de McDrive scheuren, waar zij en haar vrienden gratis hamburgers scoren net voor sluit. Ook vindt ze haar eerste puberliefde dat jaar. Op haar zestiende zweeft ze tussen brave tiener en baldadige puber in: ze heeft een groot verantwoordelijkheidsgevoel, maar is tegelijk een spring-in-'t-veld die altijd andere mensen blij wil maken. Soms verliest ze zichzelf daarbij uit het oog. 'Ik vond het ergens eng en confronterend om mezelf op één te zetten, en hoe houd je eigenlijk van jezelf? Het is een zinnetje dat zo vaak gebruikt wordt in reclames of als hashtag op sociale media, dat het bijna lijkt alsof we horen te weten hoe dat moet. Terwijl het houden van jezelf voor iedereen een resultaat is van een eigen ontdekkingsreis, die op verschillende momenten plaatsvindt. Ik ervaar de betekenis van deze woorden nu als een van de belangrijkste dingen in mijn leven.'

En wat wil Tatjana tegen haar zestienjarige zelf uit 2008 zeggen? 'Ik denk dat voor mij de belangrijkste les is dat ik niet altijd sterk hoeft te zijn en om hulp mag vragen. Als zestienjarige liet ik niemand echt toe, ik hield onbewust een schild voor, bang om gekwetst te worden. Het had me denk

ik veel lucht en rust gegeven als ik de hardheid voor mezelf iets had kunnen laten vieren.' Tatjana's zestiende bestaat uit tegenstrijdigheden. Ze rookte stiekeme sigaretjes en joints in verlaten steegjes met vriendinnen, pakte ieder weekend feestjes rond het Leidse- en Rembrandtplein in Amsterdam en danste op knallers van Kelly Clarkson (*sail-lant detail*: ze liet als puber een neuspiercing zetten omdat de zangeres er ook een had) en een slechte Country Roads-technoremix. Ze leidt een ogenschijnlijk drukbezet, sociaal leven, volgt daarnaast meerdere keren per week zangles en staat vaak op het toneel. Maar deze periode wordt vooral gekenmerkt door de ziekte en het overlijden van haar moeder. Tatjana's leven staat op z'n kop en is totaal anders dan dat van leeftijdsgenootjes – er is geen vaste basis meer. Tegelijk is ze ook dan nog bezig met typische puberzaken: welke schoenen zijn hot, wie doet het met wie en wanneer komt Rihanna weer optreden in Nederland. Als ze terugkijkt voelen de jaren rond haar zestiende vaak aan als een grote blur, waarin een paar geïsoleerde herinneringen duidelijk op haar netvlies gegrift staan. Het gevoel dat overheerst is een grote eenzaamheid, alsof ze overal alleen voor staat. 'Ik heb door de jaren heen geleerd dat je juist door je kwetsbaar op te stellen voor een hechtere band kan zorgen met de mensen om je heen en met jezelf. Daardoor voel ik me nu veel minder alleen. Door me meer open te stellen ben

ik zachter geworden, rustiger ook: ik hoef niet altijd in de overlevingsstand of vechtmodus te staan. Dat zou ik mijn zestienjarige zelf ook gunnen.'

Tijdens het maken van dit boek lijkt een belangrijk speerpunt verbinding te zijn: verbinding met de tijd waarin je opgroeit, de mensen om je heen, verbinding met jezelf – of juist het gebrek daaraan, want tijdens de interviews werd meer dan eens duidelijk hoe eenzaam je kunt zijn als zestienjarige. Hoewel iedereen een eigen verhaal heeft, is er ook zoveel wat ons bindt: dat gevoel blijft bij ons hangen na het schrijven van *Zestien*. We hopen dat jij dit gevoel van verbinding ook ervaart tijdens het lezen. Of je nu een docent bent die je klas vol zestienjarigen moed wil inspreken, een ouder die het gesprek wil aangaan met je kind, een grootouder die herinneringen wil ophalen, of zelf een zestienjarige die op zoek is naar meer herkenning en houvast. Dit boek is een eerbetoon aan de zestienjarige in onszelf, veel leesplezier.

Cathelijne en Tatjana